

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-315/13 Edgard Jan De Clercq i in.

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez rechtbank van eerste aanleg te Mechelen)

Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE — Dyrektywa 96/71/WE — Artykuł 3 ust. 1 i 10 — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 19 — Uregulowanie krajowe zobowiązujące osobę zatrudniającą delegowanych pracowników najemnych lub praktykantów do zgłoszenia tych osób, które nie mogą przedłożyć potwierdzenia otrzymania zgłoszenia, jakie powinno być dokonane w państwie członkowskim przyjmującym przez ich pracodawcę prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim — Sankcja karna

Streszczenie – wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 grudnia 2014 r.

1. *Swoboda świadczenia usług — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Dyrektywa 96/71 — Zakres stosowania — Środki mające na celu zapewnienie pracownikom delegowanym stosowania względem nich norm ochrony minimalnej jeśli chodzi o warunki pracy — Wykluczenie*

(dyrektywa 96/71 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 10)

2. *Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Spoczywający na pracodawcach pragnących oddelegować pracowników do innego państwa członkowskiego obowiązek dokonania uprzedniego zgłoszenia delegowania — Nieprzestrzeganie tego obowiązku — Przepisy krajowe zobowiązujące odbiorcę usług świadczonych przez pracowników najemnych delegowanych przez usługodawcę prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim do przekazania danych identyfikacyjnych tych pracowników — Ograniczenie — Względy uzasadniające — Ochrona pracowników — Zwalczanie nadużyć socjalnych — Proporcjonalność — Ocena przez sąd krajowy*

(art. 56 TFUE, 57 TFUE)

1. Artykuł 3 ust. 1 i 10 dyrektywy 96/71 dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, mają na celu zapewnienie pracownikom delegowanym podczas tymczasowego wykonywania pracy na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego stosowania względem nich norm ochrony minimalnej tego państwa członkowskiego, jeśli chodzi o warunki pracy i zatrudnienia dotyczące zagadnień wskazanych w ust. 1, a także w danym wypadku uściślone przez państwa członkowskie na podstawie rzeczonego ust. 10. Środki kontroli przestrzegania tych norm ochrony minimalnej nie są objęte zakresem stosowania dyrektywy 96/71 ani nie są przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii Europejskiej i mogą one zatem być swobodnie określane przez państwa członkowskie, z poszanowaniem traktatu i zasad ogólnych prawa Unii.

(por. pkt 45, 47)

2. Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym odbiorca usług świadczonych przez pracowników najemnych delegowanych przez usługodawcę prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim jest zobowiązany do przekazania właściwym organom – przed rozpoczęciem zatrudnienia tych osób – ich danych identyfikacyjnych, jeżeli nie mogą one przedłożyć dowodu zgłoszenia, jakie ich pracodawca powinien był przekazać właściwym organom tego przyjmującego państwa członkowskiego przed rozpoczęciem rzeczzonego świadczenia, jeżeli takie uregulowanie może być uzasadnione ochroną nadrzędnego względu interesu ogólnego, takiego jak ochrona pracowników lub zwalczanie nadużyć socjalnych, pod warunkiem że jest bezsporne, iż jest ono odpowiednie do realizacji uzasadnionego celu lub celów, których osiągnięciu służy, i nie wykracza poza to, co jest konieczne do ich realizacji, czego ocena należy do sądu odsyłającego.

Takie uregulowanie krajowe w zakresie, w jakim prowadzi do kontroli obowiązku zgłoszenia, który ciąży na pracodawcy pracowników delegowanych tymczasowo może być uważane za dopełnienie takiego obowiązku, konieczne do realizacji celów, jakim służy system informacji transgranicznej do prowadzenia badań nad migracją przez organy zabezpieczenia społecznego (system „Limosa”).

(por. pkt 72, 75; sentencja)